

Rüya Mektubu

Mustafa Ruhi ŞİRİN

Çocuk kalbimdeki kuş, bulutlu göğün kırlarına uçup gitse de birbirimizi özlediğimiz zaman konacağı yeri bilir o. Çünkü o, ne kadar büyüse ve yaşlansam da hep aynı kuş olarak kalacak.

Dün gece çocukluğumdan kalma bahar dalına konuverince iki çocuk gibi baktık. Yıldızlarla saklambaç oynadık, şarkılar söyledik eski bahçemizde. Yıldızlar görünmez olunca çok sevdiğimiz bulut oyunu başladı. Nasıl da bir fil oluveriyor bir parça bulut!... Yanındakinden birden birkaç tavşan doğu veriyor. Alttaki büyük bulut iki yavru zürafaya dönüşüyor. Üsttekenden ise koşan üç beyaz tay. Güneş, denizi öpüyor, öpüyor. Kıyıda az uzakta ihtiyar adamın sağ elinde bir çubuk. Kimildanmadan duruyor ve denizdeki gölgesine kayığından kâğıt kayıklar bırakıyor.

İlk kez gördüğüm sayısız hayvan karşılıyor beni.

“Bahçeyi geçinceye kadar konuşmak yasak!..”

-Görünmeyen kızın sesiydi bu.-

Gökyüzü şarkılı mavi bir ırmak gibi.

Bir anda kendi göğümde sayısız beyaz şemsiye açılıverdi.

Gölgelerin altında yürüyorum.

Antik kaledeki çitlembik ağacının her dalında bir çocuk. Kale ıpsız. Kelebekler yüzümüze konarken birer ayna gibi parlıyor ağaçların yaprakları. Yaz sonu ova bir ayrılık bestesine hazırlanıyor. Sustum ve kelebeğin dinlediği gibi dinledim ovanın son yaz bestesini.

Her yer insansız ve kuşsuz!. Sarının bitimsiz ahengi.

Mektuplar uçuşuyor.

Uçuşsun!..

-Pulu olmayan mektupları okumam.-

“Sana rüya mektuplarını yazan biri olmalı!..”

Yine görünmeyen kızdı, seslenen.

Upuzun ağacın her bir yaprağı farklı bir kuş. Uç desem hepsi de uçağa hazır. Fakat uçun kuşlar, uçun, demeyeceğim.

Öykü

Dünya dümdüz. Ortasında deve kuşu yumurtası. Deve kuşu yumurtasının yanından bakınca okyanusun karşı kıyısındaki kırmızı kayığın direğindeki beyaz bayrağı görebiliyorum. Yaşlı balıkçı gülüyor denizle konuşurken.

Beni kim görüyor?..

Beni gören yok!..

Niçin buradayım?..

...

Çitlembik ağacındaki çocuğun uzattığı çitlembik dalı elimde. Daldaki beş yeşil çitlembik kurumuş. Kalenin önündeki ana hindinin ayakları iple bağlı. Üç hindi palazı uzaklaşıyor ana hindiden. -İnsanın dünyadaki çaresizlik hâllerinden biri de bu.-

Bahçede erik ağaçları. Kalenin yarım kalmış burcu eğik. Rüzgâr uçurmasın diye hayalden iple birazcık çekerek doğrulttum burcunu. Az da olsa kaleye borcumu ödemiş oldum.

Tepede bizi karşılayan çocuklar konuşuyor aralarında:

“Burada zindan varmış!..”.

“İki kardeşin zindanı!..”.

“Çok uzaklaştık dünyadan. Serçe yumurtası kadar görünüyor dünya.”

/ Her kalenin burcundan dünya hep böyle küçük mü görünür!.. /

Çocuklar yanımızdan uzaklaştı.

Su...Su...Su...

Su yok!..

Gözlerim yumuldu yumulacak.

“Birazdan yorgunluklar unutulacak. Işıktan geminin siren sesiyle yaprakları kuşa benzeyen ağaç uçuracak kuşlarını. Kuşların hepsi de yeşil. Kuşlar uçacak ve bir daha konmayacaklar hiçbir yere.”

“ Niçin?..”

“Bu bir armağan ve sır!..”

...

Om Mani Padme Hum... Om Mani Padme Hum... Om Mani Padme Hum...

Hiç susmuyorum.

Ve Asaf Hâlet bana bakarak “Cüneyd” şiirinin son iki dizesini okuyor:

Kendi cübbesi altında

Cüneyd yok oldu.

Asaf Hâlet perdede kaybolunca çağırıyorum İbrahim’i:

İbrahim

içimdeki putları devir

elindeki baltayla

kırılan putların yerine

yenilerini koyan kim.

Kardeşim İbrahim, her gün putlarımı kırsam da gece yenilerini koyuyorum eski köşelerine.

Kiminle konuşuyorum?..

Kendimle.

Kim beni duyuyor?..

Kendim.

-Yoksa ben ölmüş müyüm!..

“Bak,” diyor görünmeyen kız, “gökyüzü bir ağaca dönüşecek birazdan.”

Beyaz şemsiyeler açılıyor yine, sonsuz beyaz şemsiyeler.

Sahiden, gök, sis içinde bir ağaca benzemeye başlıyor. Bir gövdeden çıkıyor sayısız gövde. Sis çekiliyor. Gövdelerden gövdeler. Gövdelerden dallar. Dallardan dalcıklar, sonra tekrar dalcıklardan gövdeler. Yaprakların her biri ayrı bir kuşa dönüşüyor. Bakıyorum, görüyorum ve kuşlarla konuşuyorum: Ben toprak diyorum, çocuk, diyor mavi kuşlar. Su der demez, çocuk çocuk, diye çın çın ötüyor bir dalın kuşları. Ağzımdan ateş sözcüğü çıkar çıkmaz, karşı ağacın kuş korosu üç kez çocuk sözcüğünü yineliyor. Su ve çocuk deyince, gökyüzünde, *ÇOCUK*, sözcüğü yazılıveriyor, kuşlardan.

“Bu sırrı saklamam çok zor, değil mi İbrahim?..”

Beni ne gören oldu ne de duyan.

Sesimi duyan biri olsaydı ağlamazdım.

Ağlamasaydım ovada ne kadar hayvan varsa uçuvermezdi.

En ilginçleri de uçan zürafalardı. Hayvanlar uçunca denizin suyu çekiliverdi ve balıklar da uçuşmaya başladı. İhtiyar balıkçı elindeki küçük çubuğuyla görülecek rüyaları gökyüzüne büyük harflerle yazmaya başladı.

Ses. Sesler. Çılgınlıklar...

Görünmeyen kız nerde?..

Cüneyd’in yanında.

İbrahim’e gelince: Çitlembik ağacındaki çocuklarla konuşurken sesimin fotoğrafını çekti ve o da bir daha görünmedi bana. Sesimin fotoğrafını ise ne bir daha gördüm ne de gören oldu...